

stenaar verantwoordelijk wil opstellen, of wil zoeken naar een structuur waarin ik me politiek kan opstellen: door het publiek op een andere manier aan te spreken, en ook de productiemethodes in vraag te stellen.

Mijn vraag is hoe ik kennis kan produceren, en dat is een vraag die ruimer is dan die van mijn eigen praktijk. Het is de vraag naar hoe kunst kennis kan opleveren. Hoe uit de ontmoeting tussen de toeschouwer en de performer kennis kan ontstaan. Dat is een voorstel, een belofte, een mogelijkheid. Ik kan in mijn werk een kader scheppen waarin deze belofte, of dit voorstel duidelijk wordt, zodat het publiek zich hierin wel of niet kan engageren. Ik hou van die relativiteit, de vloeïendheid en flexibiliteit van de dingen. Ik wil niet één duidelijke gedachtenlijn uitzetten, maar verschillende mogelijkheden aanbieden aan het publiek om zich tot mijn werk te verhouden. Ik vraag niet naar publieksparticipatie, ze kunnen gerust in hun bourgeoisie-stoelen blijven zitten.

IBRAHIM QURAIISHI:Ik kom vanuit een compleet gemedieerde plek van computerspelletjes, MTV, iPods, een zeer urbane omgeving. Ik ben geobsedeerd door media en film. Ik ben dus een outsider in de kunstsector. Elk stuk dat ik de laatste jaren gemaakt heb, is op de straat gemaakt. Het zijn ook geen stukken maar acties van 15, 20 of 25 minuten. Het is werk dat niet past in het economische kader, waarvoor het te vluchtig is. Sinds ik me in de elitaire kringen van het theater heb begeven, heb ik ontdekt dat deze plekken erg limiterend werken. Langs de ene kant bevrijdend omdat je er comfortabel kunt werken. Maar je zit ook in een situatie waarin je bijna de gevangene van je creatie wordt. Tijdens het productieproces van mijn laatste voorstelling in Wenen, was ik bijna heel de tijd bezig het instituut te bevechten. Daar hadden ze namelijk een idee van wat ze wilden zien, en dat kwam niet overeen met wat wij wilden maken. In Frankrijk wilde de minister van Cultuur dat ik zou werken als een 'sociale kunstenaar', een label dat ik heb geweigerd waardoor ik ook mijn subsidies ben kwijtgespeeld. Maar cultuur is natuurlijk geen middel om problemen op te lossen. Hopelijk is cultuur eerder een middel om het over meer problemen te kunnen hebben, of zelfs om meer problemen te creëren. We zitten dus vandaag ergens in een contradictoire situatie.

Het werk dat ik maak is in de eerste plaats gebaseerd op mijn onderzoek naar architectuur, waarvan ik geloof dat het één van de belangrijkste elementen is van onze leefwereld. We kijken niet naar de architectuur waar we in leven en werken, zoals we ook niet kijken naar de technologie.

We gaan er mee om, maar we kijken er niet naar. En meestal gaat dat niet verder dan een halfslachtige flirt met met interactieve ruimtes en sensoren. Maar in mijn werk zit een zeer esthetisch element. Een barok, fantastisch element, dat je loskoppelt van je directe realiteit tot de ruimte, en die je misschien de mogelijkheid biedt om andere vragen te stellen. Ik ben geïnteresseerd in de spanning tussen de ruimte die de artiest wordt, en de toeschouwer, die eveneens de artiest wordt. Dat is opwindend. Ik werk vaak in nachtclubs na zu 's ochtends, ik laat weerballonnen op in de straten van New York, ik creëer een overstroming in een huis, waar mensen zich een weg door moeten banen van de ene steen naar de andere. Of een plek waarin enorme ijsblokken liggen, en waar het dus heel koud is, terwijl de toeschouwers geen jas dragen. Het zijn situaties waarin mensen zich ongemakkelijk voelen, omdat ze onvoorspelbaar zijn. Dat worden dan performatieve ruimtes.

KARINE SAPORTA:Wat ik zoek in mijn werk is de creatie van nieuwe werelden. Nu ben ik bijvoorbeeld bezig met paarden, zoals ik ook al met poppen heb gewerkt: om een uitdaging te introduceren in mijn werk. Ik maak een kwintet voor een Afrikaanse danser, een dresseuse en drie paarden. In een ronde structuur die beweeglijk is, en me helpt ontsnappen aan de frontale situatie. De situatie in Frankrijk is momenteel bijzonder pijnlijk: mensen leven in hun auto's, er is een enorme armoede. Het is geen moment waarop we ons kunnen verliezen in plezier, of in educatie zoals we dat vroeger begrepen. We moeten andere middelen vinden om mensen te raken. In de metro, dicht bij de Bastille, moest ik drie jongeren uit mekaar halen. Eentje van 11 en de anderen 17 of 18. Jonge mensen sterven op straat door mekaars daden. We leven in extreem gewelddadige tijden. Op zo'n samenleving werk je in met andere middelen. De 'Dansoir' is daar een poging toe. Het is een manier om ons midden in de wereld te zetten, en ons niet terug te trekken in het theater. Ik draag mijn theater op mijn rug en stap daarmee de wereld in.

IBRAHIM QURAIISHI:Ik denk dat heel die kwestie van het geweld in een samenleving voor een stuk ook te maken heeft met de normatieve erkenning ervan. De meeste mensen weten gewoon niet meer hoe ze met geweld moeten omgaan in de performancewereld. De manier waarop het lichaam en zijn gewelddadigheid worden afgebeeld is daardoor vaak erg elitair. Er is een dissociatie tussen het geweld zoals dat zich in de samenleving aandient, en het geweld dat gechoreografeerd wordt in de performatieve